

ningsfuld af Hensyn til de Tilførsler, vi skal have, og det viser sig, at det ærede Medlem fra Lejre i sin Interesse for Befolkningen lader sig drive frem til det samme og siger, vi maa forbyde Udførsel, for vi maa en Gang for alle holde fast, at Landets egen Forsyning maa gaa forud for Udlandets.

Jeg maa her pege paa et Punkt, hvor jeg synes, vi har baaret os forkert ad. Vi burde efter min Mening ikke alene have haft en Prisreguleringskommission, men ogsaa en Provianteringskommission; vi burde have haft et Udvalg, der kunde have forestaaet Indkøbene i Udlandet og med Ansvar overfor Rigsdagen have forestaaet Eksporten. Saaledes som alt har udviklet sig, synes jeg, at Situationen med al ønskelig Tydelighed viser, at det er galt med disse personlige Interesser; det er galt, naar de Folk, der er særlig interesserede i Slagteriaffærer, skal forsyne Landet med Flæsk, det er galt, naar Folk, der er interesserede indenfor Industrien, skal sendes til Berlin og London og varetage Landets Interesser med Fare for at faa en Forhaandsviden, som maaske ikke altid udnyttes paa den bedste Maade. Jeg vil her bede den højtærede Indenrigsminister oplyse et Forhold, der beskæftiger Sindene ikke saa ganske lidt i denne Tid med Hensyn til Margarinefabrikationen. Er det rigtigt, hvad der hævdes, at Østasiatisk Kompagni har ladet en meget stor Ladning Kopra, bestemt for Oliemøllerne her i Landet og altsaa for den hjemlige Margarineproduktion, dirigere ind til Cadiz, fordi en Mand indenfor de prisregulerende Institutioner havde begaaet en mindre klog Manøvre, men naturligvis først og fremmest, fordi Kompagniet derved tjente et umaadeligt stort Beløb i Sammenligning med, hvad det vilde tjene, hvis Ladningen udbragtes her i Landet og omdannedes til Margarine, der skulde sælges til Maksimalpris? Det forekommer mig, at hvis den højt forroste Etatsraad Andersen, der snart er den eneste her i Landet, som har Lov til at køre Landet rundt i Automobil Nat og Dag — jeg har ingen Ønsker i den Retning —, og som man Gang paa Gang har sendt til Berlin og London, kan begaa den Slags Ting, er der ingen Grund til at fortsætte med Rosen, lad os hellere stemme Tonen lidt ned. Dette er nemlig et ægte kapitalistisk Træk af den Slags, vi har set saa mange af under Krigen. Jeg mener, det havde været Østasiatisk Kompagnis Pligt ligesom

andre at bidrage sit til, at vi faar de Varer, som vi har Brug for.

Vi havde sikkert været bedre stillede, hvis vi havde haft en Provianteringskommission med specielle Repræsentanter for Samfundet og Statsmagten, særlig Centraladministrationen, i Stedet for de særlig erhvervsdelegerede til at afgøre Sagerne. Det System, vi nu har, har jeg kritiseret, fordi Særinteresserne stadig faar Lov til at gøre sig gældende, og jeg fastholder fremdeles, at Systemet ikke er rigtigt. Til det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss), som mente, at vi var gaaet Privatkapitalismen for nær, vil jeg sige, at det er en ganske urimelig Paa-stand. Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) talte i Dag om, at det særlig var Socialisterne, som bestemte, hvad der for Tiden skulde ske her i Landet. Som om det var vor økonomiske Politik og de Statsforanstaltninger, vi specielt ønsker, der nu bliver gennemført! Nej, det ærede Medlem fra Assens og hans Parti har gennem deres Kritik og de Indvendinger, de stadig har gjort mod vore og til Dels ogsaa mod Regeringens Forslag, haft en meget afgørende Stemme. Jeg har ment, at man burde benytte ministerielle Embedsmænd. Vi har et Gesandtskabsvæsen, som koster os mange Penge, og der er mange Gange fra socialdemokratisk Side, særlig af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), udtalt Tvivl om, at Gesandtskabsvæsenet var disse mange Penge værd. Under Krigen har imidlertid en Del af dette Gesandtskabsvæsen gjort adskillig Nytte; jeg synes, at flere Gesandter har gjort Danmark betydelige Tjenester ved den Maade, hvorpaa de har varetaget vore Interesser. Hvorfor kan vi saa ikke bruge Diplomatiets til at repræsentere Landet i Berlin og London i Stedet for de særlige erhvervsdelegerede, som skaffer sig en Forhaandsviden, der absolut ikke er til Bedste for Samfundet?

Jeg maa gentage, at efter min Opfattelse er det en uomgængelig Nødvendighed, at vi i Vinter fører vor økonomiske Politik ud fra det Synspunkt, at vi som selvstændig Nation har Ret til først at forsyne os selv. Der tales om, at vi har lidt Smør her i Landet, men jeg siger, at der er Smør nok; trods den ringe Høst kan der blive Smør nok, og vi maa ikke overfor Udlandet gaa ind paa den Ordning, at vi først skal forsyne det, saa at vi faar disse Skærmydsler udenfor Smør-